

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 169/2015
15.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Браниславе Апостоловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца А.к. д.о.о. Б., ул ... бр., кога заступа Д.Р., адвокат у Б., ...бр., против тужених: 1.Ф. г. д.о.о. Б., ул. ... бр. ... и 2. М.П. из Б., ул. ... бр., које заступа М.С.М., адвокат у Б., ул. ... бр., у поступку по ревизији тужиоца против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6101/14 од 12.03.2015.године, на седници већа одржаној дана 15.12.2015.године, доноси

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6101/14 од 12.03.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр.5582/2011 од 02.06.2014. године, у ставу I обавезан је тужени првог реда да тужиоцу плати износ од 11.357.270,43 динара на име главног дуга са каматом о затезној камати почев од 28.12.2008.године до исплате. Ставом II одбијен је тужбени захтев у делу у коме се тражило да тужени солидарно плате тужиоцу износ од 18.235,17 динара на име главног дуга са каматом по закону о затезној камати почев од 28.12.2008.године. Ставом III је одбијен тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени другог реда М.П. из Б. солидарно са првотуженим обавезе на плаћање 11.375.505,60 динара на име главног дуга са каматом по закону о затезној камати почев од 28.12.2008.године до исплате као неоснован. Последњим ставом обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 401.981,00 динар.

У поступку по жалбама тужиоца Привредни апелациони суд је пресудом Пж 6101/14 од 12.03.2015.године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду првостепеног суда у погледу дела одлуке којом је одбијен тужбени захтев према друготуженом М.П. из Б., преиначујући исту само у погледу трошкова поступка односно става четири изреке, тако што је само првотужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у опредељеном износу од 401.981,00 динара. Истом пресудом одбијен је захтев

тужиоца да му тужени солидарно плате трошкове другостепеног поступка као неоснован.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију из разлога битне повреде одредаба ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 од 28.09.2011.године и „Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

Ревизијом побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је захтев тужиоца за обавезивање тужених као солидарних дужника и то првотуженог као инвеститора и друготуженог као оснивача и директора првотуженог на плаћање неизмиреног дела цене за изведене грађевинске радове. Према утврђеном чињеничном стању од стране нижестепених судова тужилац и првотужени су били у међусобном пословном односу по основу уговора о грађењу и то тужилац као извођач радова, а тужени као инвеститор истих. Како је тужилац према чињеничном стању које је утврђено оценом изведених доказа - налаза вештака грађевинске и финансијске струке, извео радове у већој вредности од оне која му је исплаћена и то за износ од 11.357.270,43 динара, то је првостепени суд првотуженог као инвеститора обавезао на плаћање наведених радова тужиоцу. Првостепени суд је тужбени захтев одбио као неоснован за износ преко досуђеног износа неплаћене вредности радова као и за обавезивање друготуженог као оснивача и директора инвеститора-првотуженог који је био у пословном односу са тужиоцем за обавезивање на солидарну исплату дугованог износа.

Ревизијом тужиоца оспорава се одлука којом је одбијен тужбени захтев према друготуженом – оснивачу и директору првотуженог јер одлукама нижестепених судова није обавезан на плаћање дуговане цене вредности изведених, а неплаћених радова, солидарно са првотуженим.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је извео радове у складу са закљученим уговором о грађењу са првотуженим, а исти му нису исплаћени у целости, што је и основ тужиоачевог захтева. Како је вештачењем од стране вештака грађевинске и финансијске струке у првостепеном поступку утврђено која је вредност изведених радова од стране тужиоца која није исплаћена тужиоцу од стране првотуженог-инвеститора, то су правилно нижестепени судови усвојили тужбени захтев у означеном делу у односу на првотуженог-уговорну страну инвеститора који је стога и пасивно легитимисан по захтеву тужиоца за плаћање цене изведених радова, а за износ који су вештаци утврдили као неплаћену вредност изведених радова, док је за више тражени износ захтев правилно одбијен.

Правилно такође нижестепени судови сматрају да се одговорност друготуженог који је оснивач и директор првотуженог-инвеститор који је закључио уговор са тужиоцем може засновати само на доказивању од стране тужиоца да је извршен привид правне личности, односно да је друготужени поступао у смислу члана 15. Закона о привредним друштвима. Како тужилац није пружио доказе да је друготужени злоупотребио првотуженог као привредно друштво за сопствену корист и у сопствене потребе у смислу члана 15. Закона о привредним друштвима, а налази вештака финансијско економске струке указују управо на супротно, односно да су сва средства која су добијена од продаје станова била уплаћена на рачун првотуженог предузећа, односно инвеститора, то је правилан закључак нижестепених судова да тужилац није доказао основаност захтева према друготуженом да би исти могао бити као солидарни дужник са првотуженим обавезан на плаћање дугованог износа.

Ревизијски наводи којима се указује да није познато где је локал који је тужиоцу од стране туженог нуђен уместо дуговане цене радова (јер истог нема у документацији), као и да је неким клијентима извршена исплата 20.000 евра на име пенала због кашњења у извођењу радова, не указују на поступање друготуженог у смислу члана 15. Закона о привредним друштвима, већ на пословне односе и поступање између првотуженог и купаца станова, па стога и не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке о захтеву према друготуженом.

Из наведених разлога на утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право, не чинећи при томе ни повреде ЗПП о којима се у ревизијском поступку води рачуна по службеној дужности, па је стога, а на основу члана 414. ЗПП одлучено да ревизија није основана.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић, с.р.**